

ה' באדר ב' תשע"ו

15 במרץ 2016

תיק 76030

החלטה

בעניין שבין

הנתבע

התובע

א. עובדות מוסכמות

רכבו של התובע נפגע וניזוק מחמת רכבו של הנתבע, בחניון של סופר 'אושר עד' בירושלים, בתאריך י"ג אלול תשע"ה, 28.8.15. הרכב ניזוק בכנף ובדלת האחורית מצד ימין. הנתבע סירב למסור לתובע את פרטי הביטוח שלו. הנתבע הציע לשלם 200 ש"ח עבור התיקון, אך התובע סירב להצעתו.

התובע פנה באופן פרטי למוסד 'גולדמוביל', בשכונת גבעת שאול בירושלים, קיבל מהם הצעת מחיר לתיקון הכולל פחחות וצביעה, והעביר אותה לנתבע. הצעת המחיר מגובה בחוות דעת של שמאי. הנתבע סירב לשלם בטענה שהמחיר יקר מדי. הנתבע הציע לתקן במוסד אחר, מוזל יותר לטענתו, בשכונת תלפיות, אולם לא פירט באיזה מוסד. התובע פנה מספר פעמים אל הנתבע בבקשה להיות שותף בהליך התיקון - לשאת בעלות התשלום, או לקבל הפניה מסודרת למוסד מוזל יותר והצעת מחיר חלופית - אולם לא נענה. לבסוף התובע שילם מכיסו את כל עלות התיקון, והוצאות נוספות.

ב. טענות התובע

חובת התשלום: התובע טוען באופן ודאי שהנתבע גרם לנזק ופגע ברכבו תוך כדי נסיעה לא זהירה לאחור, ולכן הוא צריך לשלם עבור הנזק. התובע טוען שהנתבע גרם לנזק בכנף הדורש טיפול של פחחות וצביעה, ולנזק בדלת הדורש טיפול של צביעה בלבד.

גובה התשלום: התובע טוען שהנתבע צריך לשלם את סך כל ההפסדים שנגרמו לו מחמת הפגיעה ברכב. היות ונמנע ממנו לתבוע את חברת הביטוח של הנתבע, הוא נאלץ לתקן את הרכב על חשבונו, ולכן לטענתו הנתבע צריך לשלם לו עבור כל ההוצאות שהוציא מכיסו, כדלקמן: עלות תיקון הנזק, בכנף ובדלת (ע"פ שמאי): 3,469 ש"ח (1,440 ש"ח עבור תיקון פחחות + 1,500 ש"ח עבור תיקון צבע + מע"מ); שכר טרחת שמאי: 649 ש"ח; עלות רכב חלופי: 200 ש"ח.

בנוסף, התובע טוען לקבל פיצוי עבור ירידת ערך הרכב (ע"פ שמאי): 2,046 ש"ח. בנוסף, התובע טוען לקבל פיצוי עבור אובדן ימי עבודה, עקב הטיפול ברכב, אולם לא נקב במחיר.

לגבי תיקון הדלת: התובע מודה שהפגיעה בצבע היתה בחלק קטן מהדלת, אולם המוסך דרש לצבוע את כל הדלת מחדש, כיון שאין אפשרות לצבוע באופן מקצועי חלק מהדלת, היות והבדלי הצבע ניכרים בין חלקי הדלת השונים. בהתאם לכך, הוא תובע תשלום עבור צביעת כל הדלת.

כמו כן, התובע מודה שהיתה פגיעה ישנה בדלת, שלא נגרמה מחמת הנתבע, ולא דרשה תיקון של צביעה אלא פחחות. על פניו, נראה שגם הפגיעה הזו תוקנה במסגרת טיפול הרכב במוסך. בית הדין ביקש מהנתבע להציג חוות דעת שמאי, על מנת לקבוע האם עלות התיקון כללה גם את התיקון הזה, ואם כן מהי עלות התיקון עבורו, אולם השמאי לא נענה לבקשה. התובע טוען שעלות התיקון איננה כוללת את התיקון הזה, היות והשמאי קבע את עלות התיקון רק בהתאם לנזקים שנגרמו מהפוגע הנוכחי.

ג. טענות הנתבע

חובת התשלום: הנתבע טוען שהוא פטור מלשלם על הנזק, משום שאין ודאות שהוא האשם בגרימת הנזק. לטענתו, ייתכן שדוקא התובע הוא זה שנסע לאחור באופן לא זהיר, פגע ברכבו וגרם נזק לעצמו. הנתבע הגיש תמונות המכחישות לדבריו את טענת התובע, לפיה הנתבע הזיק גם את הדלת בנוסף לכסף. מסיבה זו הוא מבקש לערער את כל טענת התובע, וטוען שייתכן ולא הזיקו כלל.

התובע השיב בטענת ברי, שרכבו היה כבוי בשעת הפגיעה, ולכן לא ייתכן שהוא זה שנסע וגרם לפגיעה, אלא הנתבע הוא שנסע ופגע בו. כמו כן, התובע טוען שהנתבע הזיק גם את הדלת, וכדי לגבות את טענתו הגיש חוות דעת של שמאי, לפיה הפגיעה בכסף ובדלת נעשתה על ידי אותו גורם.

גובה התשלום: הנתבע טוען, שגם במידה והוא האשם בנזק, הוא פטור מלשלם את כל הסכום אותו דורש התובע. לטענתו עלות התיקון הגבוהה נובעת מכך שהתובע תיקן את הרכב במוסך מורשה של החברה ('יונדאי'). לטענתו, אפשר היה לתקן את הרכב במוסך אחר במחיר נמוך בהרבה, עד 600 ש"ח לכל היותר.

הנתבע השיב, שהוא לא סומך על מוסך זול, וחושש שהתיקון שלהם אינו מקצועי ואיכותי דיו. כמו כן, הוא רגיל לתקן את רכבו באופן שוטף במוסך המדובר. בנוסף, הנתבע לא הפנה אותו למוסך מסוים עליו הוא ממליץ, ולא הראה נכונות לסייע בתיקון.

ד. נושאי הדין

1. האם הנתבע אחראי לנזק ברכבו של התובע?
2. האם זכותו של התובע לתקן את הרכב במוסך המדובר, למרות העלות הגבוהה?
3. האם מוטל על הנתבע לשלם על תיקון הנזק, ו/או על ירידת ערך?
4. האם מוטל על הנתבע לשלם על צביעת כל הדלת, למרות הפגיעה המקומית בדלת?

5. האם יש לקזז מסך עלות התיקון, עלות אפשרית על תיקון נזק בדלת שלא נגרם מחמת התובע?

6. האם מוטל על הנתבע לשלם על הוצאות נלוות לנזק: שכר טרחת שמאי, רכב חלופי, והפסד ימי עבודה?

ה. האם הנתבע אחראי לנזק ברכבו של התובע?

בראשית הדיון בבית הדין, התובע טען טענת ברי שהנתבע אשם בנזק, והנתבע טען טענת שמא שאיננו אשם בנזק. בשלב זה של הדיון לא ניתן היה לחייב את הנתבע, היות והנתבע כופר בעצם החיוב שלו כלפי הנתבע. במקרה כזה כלל נקוט בידינו: 'ברי ושמא, לאו ברי עדיף', כאשר הנתבע שטוען שמא מוחזק בממון (שו"ע חו"מ עה, ט). אולם בהמשך הדיון, הנתבע לא עמד על טענתו שיתכן ואיננו אשם בנזק, אלא שטח טענות רק לגבי עלות הנזק והתיקון האפשרי. הוא הראה נכונות לשלם עבור הנזק סכום מסוים לטעמו, ובכך הוא הודה למעשה באחריותו על הנזק. כידוע, הודאת בעל דין מחייבת בתשלום (שו"ע חו"מ עה, ב).

זאת ועוד, התובע טען כלפי הנתבע שבשעת הפגיעה עצמה הוא לא הכחיש כלל את אחריותו לפגיעה, ורק הציע לשלם סכום נמוך עבור התיקון. הנתבע לא הכחיש את פרטי המעשה, אלא טען שבאותו רגע נשמטה ממנו המחשבה לבדוק אולי הרכב של התובע מונע, כך שהוא זה שנסע וגרם נזק לעצמו, כיון שהמעשה אירע ביום שישי בזמן לחוץ. נמצא שבנוסף להודאת הנתבע בבית הדין, הוא הודה בחובתו גם מחוץ לבית הדין, והודאה כזו מחייבת (שו"ע חו"מ סי' פא). הנתבע אינו נאמן לבטל את הודאתו באמתלא שהיה לחוץ, היות ואין אפשרות לבטל הודאה אלא באמתלא שכיחה (קצוה"ח פ, סק"א). אין זה דבר שכיח, שאדם יודה בנזק שלא עשה בגלל לחץ מהסוג אותו תיאר הנתבע.

לסיכום פרק זה - בית הדין מטיל על הנתבע את האחריות על הנזק שנגרם לרכבו של התובע.

ו. האם זכותו של התובע לתקן את הרכב במוסך המדובר, למרות העלות הגבוהה?

זכותו של התובע לתקן את הרכב במוסך מורשה של החברה, וזאת מכמה טעמים:

1. מצד ההלכה: זכותו של הנתבע לדחות הצעת מחיר זולה למדי מחשש לתיקון לא איכותי. יסוד זה נלמד מחובת הריפוי במקרה שבו אדם חבל בחבירו. המזיק חייב לישא בעלות הריפוי המקובל, ואינו רשאי לכופ את הניזק לקבל טיפול רפואי בחינם, או טיפול רפואי מוזל מרופא שאינו מוכר. הטעם הוא, שטיפול כזה איננו מקצועי דיו, ואיננו מטיל על הרופא לקבל אחריות על טיפולו (שו"ע חו"מ תכ, כא-כב). בדומה לכך, גם בתיקון של נזק ממון, זכותו של התובע לקבל טיפול עבור רכבו מבעל מקצוע מוכר, המתמחה בתיקון סוג הרכב שברשותו, עם ההוצאות הכרוכות בכך. נימוק זה הוזכר בפסק דין נוסף של בית דין זה (פס"ד ארץ חמדה גזית 71004).

2. מצד הטיפול המקובל בחברת ביטוח: זכותו של התובע לתקן את רכבו, באותו האופן שחברת הביטוח של הנתבע היתה מתקנת אותו. הטעם אינו נעוץ בכך שהנתבע עבר על החוק ולא מסר את פרטי הביטוח שלו לתובע, היות ואין בידינו להעניש את הנתבע מחמת שעבר על החוק. הטעם גם איננו נובע מכך, שהיתה לתובע זכות בכך לקבל את התיקון המלא על ידי חברת הביטוח של הנתבע. שהרי, לו הנתבע לא החזיק ב'ביטוח צד ג', לא היתה לתובע זכות זו. אי לכך, גם אם הנתבע החזיק בביטוח כזה על פי הודאתו, אין עליו חובה להפעיל את הביטוח על מנת לפצות את התובע, וזכותו לשלם לתובע מכיסו הפרטי. הסבר זה שולל גם את הטעם הנ"ל לחייב את הנתבע מחמת שעבר על החוק, היות וגם אם היה מוסר את פרטי ביטוח החובה שלו כנדרש, לא היתה לכך שום משמעות עבור התובע.

אלא הטעם הוא, שהיות וחברת הביטוח היתה מתקנת את הרכב במוסך מורשה ומסודר, יש לראות תיקון כזה על ידי התובע כסביר ומקובל. כלומר, יש לראות באופן הטיפול המקובל אצל חברת הביטוח, הגדרה מקצועית לטיפול ראוי.

בנוסף, יש לראות בסירובו של הנתבע למסור את פרטי הביטוח שברשותו לתובע, מעין הסכמה לחייב את עצמו בתשלום כפי שחברת הביטוח היתה מתחייבת לשלם.

3. מצד דינא דמלכותא: על פי המקובל בפסיקות בתי המשפט בישראל, הניזק רשאי לתקן את רכבו במוסך מורשה של החברה עליו הוא סומך, וממילא רשאי לתבוע את המזיק במלוא עלות התיקון, ואין כל מקום לטענת הנתבע בנוגע לתיקון במוסך מוזל יותר. פסיקה זו מתקבלת על הדעת, ויש בה הגיון רב משום שמירה על הסדר הציבורי, ודאגה לטובת התובע שניזוק על לא עוול בכפו. בנסיבות כאלו, ההלכה מאמצת את הפסיקה המקובלת בבתי המשפט האזרחיים, אף שהוא לא עולה בקנה אחד עם דין התורה עצמו (שו"ת חת"ס, חו"מ מד). כל שכן שהוא מצטרף כנימוק נוסף לדין התורה.

אכן, לו היה עולה חשש שהתובע רגיל לטפל ברכבו במוסך מוזל יותר, והוא ניצל את המצב בו הנתבע חייב לשלם את עלויות התיקון, כדי לתקן את הרכב במוסך יקר, היה מקום לדון בשאלה זו. אולם התובע הציג לבית הדין מסמכים המוכיחים שהוא נהג לטפל ברכבו באופן שוטף במוסך המדובר, גם לפני הפגיעה הנוכחית ברכב. אי לכך, אין עילה לדחות תביעה זו.

זאת ועוד, לו הנתבע היה מראה נכונות מעשית והשתדלות כנה לדאוג לתיקון רכבו של התובע, או מציג הצעת מחיר חלופית ומוזלת כראיה לטענתו, היה פתחון פה לדבריו. אולם לאחר סירובו המתמשך ליטול חלק בהליך התיקון, חרף בקשות חוזרות ונשנות של התובע, נדחתה טענתו.

ז. האם מוטל על הנתבע לשלם על תיקון הנזק, ואו על ירידת ערך?

ההלכה מחייבת את המזיק לשלם על הנזק בשני אופנים שונים:

1. **ירידת ערך**: המזיק חייב לשלם לניזק את הפחת שנגרם לממון שלו. שיעור הפחת נקבע על פי הפער בשווי הממון לו היה נמכר לפני הנזק ולאחריו (שו"ע חו"מ שפז, א). תשלום זה אמור במקרה שאין אפשרות לתקן את הנזק ולהחזיר את המצב לקדמותו (ש"ך שם).

2. **תיקון הנזק**: כאשר יש אפשרות לתקן את הנזק, ולהשלים את החיסרון שנוצר בעקבות הנזק, יש חובה על המזיק לשלם את עלויות תיקון הנזק, במקום התשלום על ירידת הערך (ש"ך שפז, ס"ק א; צה, ס"ק יח; נתיה"מ שמ, ס"ק ג; ערוה"ש שפי"ז, א). יש סברה נוספת לחיוב זה, במקרה שהחפץ הניזוק אינו עומד למכירה (חזו"א ב"ק ו, ס"ק ג). היסוד לחיוב זה, הוא בכך שהחובה הבסיסית של המזיק היא להשיב לניזק את החפץ שהיה בידו קודם הנזק. רק במקרה שאין אפשרות לעשות כן, המזיק חייב לשלם את ירידת הערך של הממון, כתחליף לחיוב המקורי שלו (תוס' ב"ק י: ד"ה ישלימנה; חידושי ר' חיים הלוי, טוען ונטען ה ב).

במקרה הנידון בפוסקים שבו יש אפשרות לתקן את הנזק, אין חיוב על המזיק לשלם גם עבור ירידת הערך, שהרי לאחר תיקון הנזק אין עוד ירידת ערך. אולם בנידון של רכב שניזוק, גם לאחר תיקון הנזק ישנה ירידה בערך הרכב, על פי חוות דעת שמאי. לכן אין לראות סתירה בין שני אופני התיקון, אלא השלמה כשני שלבים בתשלום הנזק: המזיק חייב איפה לתקן תחילה את הנזק, היות והדבר אפשרי. לאחר תיקון הנזק ישנה ירידת ערך שאותה אין עוד אפשרות להשלים על ידי תיקון, ולכן המזיק חייב לשלם גם עבורה.

לסיכום פרק זה - אנו מטילים על הנתבע את חיוב התשלום עבור תיקון הנזק, ועבור ירידת הערך לאחר התיקון. תשלום עבור ירידת הערך עומד ע"ס 2,046 ש"ח. תשלום עבור תיקון הנזק יובר בהמשך.

ח. האם מוטל על הנתבע לשלם על צביעת כל הדלת, למרות הפגיעה המקומית בדלת?

התובע מודה שהפגיעה בצבע הדלת הינה קטנה ומקומית, אולם כדי לתקן אותה בצורה מקצועית וטובה נדרשת צביעה מלאה של הדלת כולה. יש לדון בחיוב המזיק לשלם על צביעת כל הדלת, מכמה היבטים:

1. **מצד ההלכה**: יש לדון האם התשלום עבור צביעת כל הדלת נחשב ל'גרמא', היות והוא נובע מחמת הנזק שבצביעת חלק קטן של הדלת. יש לדמות זאת למקרה שבו אדם דחף מטבע חבירו לים, כאשר המטבע עצמו לא ניזוק, אולם כעת נדרש תשלום שכר עבור צוללן שימשה את המטבע מהים. לדעת השו"ע (חו"מ שפז, א) הדוחף חייב לשלם על כך, היות ויש קשר הדוק וישיר בין המעשה לבין הנזק, וכן לדעת פוסקים נוספים (פתי"ש שם, סק"א). לדעת הרמ"א (שם) הדוחף פטור, היות והמטבע נותר בשלימותו, והתשלום עבור הצוללן הוא עקיף. אולם במקרים שכיחים גם לדעת הרמ"א צריך לשלם (שם, ג), ונזק לרכב מחמת תאונה הוא דבר שכיח.

בנוסף, בנידון דידן הדלת עצמה ניזוקה בחלקה, וחל על המזיק חיוב תשלום לתיקון הנזק. כיון שאין אפשרות לתקן את הנזק כראוי אלא בצביעת כל הדלת, יש לראות בכך את הדרך היחידה לתקן את הנזק. לפי זה יש כאן חיוב נזק גמור, ואין מקום לדון בגדרי 'גרמא'. סברה זו מתחדדת לאור היסוד הנ"ל, שהחיוב של המזיק בתיקון הנזק נובע מחיובו להשיב את החפץ הניזוק לקדמותו. צביעה מקומית של החלק הניזוק בדלת, ניכרת ובולטת לעומת הצבע המקורי של שאר הדלת. השבת הדלת לקדמותה מחייבת איפה את צביעתה המלאה מחדש.

2. מצד הטיפול המקובל **בחברת ביטוח**: חברת הביטוח היתה משלמת עבור צביעת כל הדלת מחדש, ועל כן יש לראות בכך את התיקון המקובל והסביר.

3. מצד **דינא דמלכותא**: בית המשפט היה משית על המזיק את חובת התשלום עבור צביעת כל הדלת. יש לראות בכך נימוק לחייב גם בדין תורה כאמור לעיל.

לסיכום פרק זה - אנו מטילים על הנתבע את חיוב התשלום עבור צביעת כל הדלת.

ט. האם יש לקזז מסך עלות התיקון, עלות אפשרית על תיקון נזק בדלת שלא נגרם מחמת התובע?

כאמור, התובע הודה שהיתה פגיעה ישנה בדלת שלא נגרמה מחמת הנתבע. לשם תיקון פגיעה זו נדרשת עבודת פחחות. על פניו, פגיעה זו תוקנה במסגרת הטיפול בשאר הנזקים שהיו ברכב. התובע טוען שהעלות של התיקון איננה כוללת את התיקון הזה, היות והשמאי קבע את עלות התיקון ביחס לנזקים שנגרמו מהתובע בלבד.

היות והתובע דורש להוציא ממון מהנתבע, הוא צריך להביא ראיה לדבריו. בית הדין לא השתכנע מטענת התובע, ולא רואה בהם ראיה. השמאי ציין בחוות דעתו עלות תיקון עבור פחחות ועבור צבע. ייתכן שהשמאי אכן סבור שגם הפגיעה הישנה נגרמה מחמת הנתבע, והוא כלל אותה במחיר במסגרת תיקון הפחחות. אם כן, כנגד חוות דעת השמאי, ישנה הודאת בעל דין של התובע, שהפגיעה הזו איננה מחמת הנתבע, והודאת בעל דין עדיפה יותר מעדים (רמ"א עט, א). בנוסף, בחוות הדעת של השמאי (עמ' 2), בהקדמה לעלות התיקון, כתוב: "עבודות פחחות כולל: ישור כנף אחורית ימנית וישור דלת אחורית ימנית". עולה מן הדברים, שתיקון הפחחות בדלת נלקח בחשבון כחלק מעלות התיקון. לפיכך, אין לחייב את הנתבע בסך כל עלות התיקון מספק.

התובע יכול להביא ראיה לדבריו, רק על ידי חוות דעת מפורשת של השמאי, שבעלות התיקון של הפחחות לא היה כלול תיקון בדלת. לחלופין, יכול התובע להביא ראיה שהנזק האמור באמת לא תוקן.

בית הדין גם לא קיבל חוות דעת מוסמכת, בנוגע לשומת התיקון של הנזק האמור. לפיכך בית הדין הכריע על פי שיקול דעתו, להעריך את תיקון הנזק ב-10% מסך עלות התיקון עבור הפחחות (1,700

ש"ח כולל מע"מ), דהיינו 170 ש"ח. סכום זה יש לקזז מחמת הספק מסך עלות התיקון (3,469 ש"ח), כך שעלות התיקון עליה ניתן לחייב את הנתבע עומדת ע"ס 3,299 ש"ח.

לסיכום פרק זה - בית הדין אינו מחייב מספק עלות אפשרית של תיקון נזק שלא נגרם מחמת הנתבע. לפיכך, עלות התיקון שחייב הנתבע לשלם עומדת ע"ס 3,299 ש"ח. סכום זה הוא בנוסף על הסכום המוזכר בפרק ז.

י. האם מוטל על הנתבע לשלם על הוצאות נלוות לנזק: שכר טרחת שמאי, רכב חלופי, והפסד ימי עבודה?

1. שכר טרחת שמאי

יש לחייב את הנתבע לשלם עבור שכר טרחת שמאי; אף שהוא לא נחשב לנזק ישיר, אלא רק להוצאה עבור הוכחה לשווי הנזק. הטעם לכך הוא, היות והנתבע חייב לשלם לתובע עבור ירידת הערך כאמור, ואין אפשרות לקבוע את ירידת הערך אלא על פי שמאי. לפיכך, אין לראות את שכר טרחת השמאי כהוצאה עקיפה, אלא כחלק בלתי נפרד מהתשלום עבור ירידת הערך.

בנוסף, יש לחייב את הנתבע לשלם, גם מצד הטיפול המקובל אצל חברת הביטוח, כאמור לעיל. היות וחברת הביטוח היתה משלמת את שכר טרחת השמאי, יש לראות בסירוב של הנתבע למסור את פרטי חברת הביטוח שלו, כהסכמה שלו לשלם במקומה. בנוסף, יש לחייב את הנתבע לשלם גם מצד דינא דמלכותא, כאמור לעיל.

2. רכב חלופי, והפסד ימי עבודה

ההלכה מחייבת אדם שחבל בחבירו בחמישה חיובים שונים, וביניהם חיוב 'שבת'. חיוב זה מתייחס לפגיעה הכלכלית שנגרמת לאדם, בכך שאינו יכול לעבוד ולהרויח מחמת הפגיעה (שו"ע תכ, יז). אולם חיוב זה קיים רק ביחס לפגיעה באדם, ולא ביחס לפגיעה בממון (שו"ע חו"מ שמ, ב). לכן המזיק לבהמה, איננו חייב לשלם על ההפסד הכלכלי בכך שאיננה יכולה לעבוד מחמת המכה.

תשלום עבור רכב חלופי, הנובע מכך שאין אפשרות להשתמש ברכב מחמת הנזק, הוא בכלל 'שבת' שאין עליו חיוב בנזק לממון. ייתכן שהוא אף גרע משבת, היות והרכב מצד עצמו כשיר לנסיעה למרות הנזק, ורק הטיפול ברכב מחייבת את השבתו. חיוב שבת המקורי, אף באדם, מתייחס למקרה שהנזק עצמו גורם להשבתת הניזק.

גם תשלום עבור הפסד ימי עבודה, דהיינו פגיעה כלכלית בהעדר עבודה של הניזק מחמת הנזק, הוא בכלל 'שבת' לכל היותר, שאין עליו חיוב בנזק לממון כאמור.

לסיכום פרק זה - בית הדין מחייב את הנתבע לשלם עבור שכר טרחת שמאי סך 649 ש"ח. בית הדין אינו מחייב את הנתבע לשלם הוצאות התובע עבור רכב חלופי, ומחמת הפסד ימי עבודה.

יא. אגרת בית הדין - הוצאות משפט

היות ושני הצדדים התנהלו כראוי בהליך הדיון המשפטי, הם מתחלקים ביניהם בתשלום אגרת בית הדין עבור הוצאות המשפט (מדיניות ביה"ד המפורסמת באתר). האגרה עמדה על סך של 500 ש"ח, ועל כן הנתבע ישלם לתובע חצי מסך אגרה זו, סה"כ 250 ש"ח.

יב. החלטות

1. הנתבע אחראי לנזק הנגרם ברכבו של התובע.
  2. עבור תיקון הרכב, הנתבע חייב לשלם לתובע סך של 3,299 ₪.
  3. עבור ירידת ערך הרכב, הנתבע חייב לשלם לתובע סך של 2,046 ₪.
  4. עבור שכר טרחת שמאי, הנתבע חייב לשלם לתובע סך של 649 ₪.
  5. עבור חלקו באגרת בית הדין, הנתבע חייב לשלם לתובע סך של 250 ₪.
- הנתבע ישלם לתובע בסה"כ 6,244 ₪, תוך שלושים יום ממועד מתן פסק הדין. ניתן לערער על פסק הדין תוך שלושים יום ממועד מתן פסק הדין. פסק הדין ניתן ביום ה' באדר ב' תשע"ו, 15 במרץ 2016.

בזאת באתי על החתום

הרב יוסף כרמל, אב"ד